

**Dzienniki
regionalne
w Polsce**

Stan na koniec grudnia 2013 roku

Dzienniki regionalne w Polsce

Stan na koniec grudnia 2013 roku

Redakcja naukowa

Paweł Kuca

Wojciech Furman

Kazimierz Wolny-Zmorzyński

**WYDAWNICTWO
UNIwersytetu Rzeszowskiego
RZESZÓW 2014**

Recenzował

dr hab. MAREK JACHIMOWSKI, prof. UŚ

Opracowanie redakcyjne i korekta

LUCYNA SOLAK

Projekt okładki

ZBIGNIEW CHMIELEWSKI

Opracowanie techniczne i łamanie

DOROTA KOCZĄB

© Copyright by

Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego
Rzeszów 2014

ISBN 978-83-7996-079-8

1074

WYDAWNICTWO UNIWERSYTETU RZESZOWSKIEGO
35-959 Rzeszów, ul. prof. S. Pigonia 6, tel. 17 872 13 69, tel./faks 17 872 14 26
e-mail: wydaw@univ.rzeszow.pl; <http://wydawnictwo.univ.rzeszow.pl>
wydanie I, format B5, ark. wyd. 13,5, ark. druk. 16,0, zlec. red. 70/2014

Druk i oprawa: Drukarnia Uniwersytetu Rzeszowskiego

SPIS TREŚCI

WSTĘP	7
Ryszard Filas – „Dziennik Polski”	16
Lidia Pokrzycka – „Dziennik Wschodni”	28
Jolanta Kępa-Mętrak – „Echo Dnia”	35
Monika Worsowicz – „Express Ilustrowany”	47
Paweł Kuca – Gazeta Codzienna „Nowiny”	56
Paweł Urbaniak – „Gazeta Lubuska”	68
Jarosław Reszka – „Gazeta Pomorska”	80
Zbigniew Natkański – „Gazeta Współczesna”	101
Paulina Olechowska – „Głos – Dziennik Pomorza”	110
Rafał Polak – „Kurier Poranny”	131
Paulina Olechowska – „Kurier Szczeciński”	136
Justyna Kubik – „Nowa Trybuna Opolska”	152
Robert Stopikowski – „Polska Dziennik Bałtycki”	166
Monika Worsowicz – „Polska Dziennik Łódzki”	179
Jolanta Dzierżyńska-Mielczarek – „Polska Dziennik Zachodni”	192
Ryszard Filas – „Polska Gazeta Krakowska”	206
Paweł Urbaniak – „Polska Gazeta Wrocławska”	218
Marcin Piechocki – „Polska Głos Wielkopolski”	229
Lidia Pokrzycka – „Polska Kurier Lubelski”	245
Dominik Szczepański – „SuperNowości”	250

Paulina Olechowska

„Głos – Dziennik Pomorza”

Wydawca: Media Regionalne Spółka z o.o.

Adresy redakcji: „Głos Pomorza – Dziennik Pomorza Środkowego” (wydanie A), ul. Henryka Pobożnego 19, 76-200 Słupsk.

„Głos Koszaliński – Dziennik Pomorza Środkowego” (wydanie B), ul. Mickiewicza 24, 75-004 Koszalin.

„Głos Szczeciński – Dziennik Pomorza Zachodniego” (wydanie C), ul. Nowy Rynek 3, 71-875 Szczecin.

Adresy witryn internetowych: www.gp24.pl; www.gk24.pl; www.gs24.pl

Liczba wydań w tygodniu: 6.

Format: 275 x 470 mm.

Liczba stron: wydanie podstawowe 6 kolumn, 6 kolumn wspólnych dla wydania „Głos – Dziennik Pomorza” (G-DP) i 12 plus to mutowania lokalne na wydania A,B,C.

Sprzedaż wydań drukowanych w grudniu 2013 roku: 26 528 (ZKDP).

Sprzedaż e-wydań w grudniu 2013: 65 (ZKDP).

Zasięg kolportażu: województwo zachodniopomorskie i część województwa pomorskiego (powiaty: słupski, lęborski, bytowski, człuchowski – dawne woj. słupskie)

Dodatkami do G-DP są jego lokalne cotygodniowe wydania. Obecnie ukazuje się dziesięć tygodników: mutacja A – „Głos Lęborka” (Lębork i Łeba), „Głos Słupska” (Słupsk i Ustka) oraz „Głos Bytowa i Miastka”; mutacja B – „Głos Koszalina” (Koszalin i powiat, Białogard, Tychowo, Karlino), „Głos Kołobrzegu” (Kołobrzeg, Dygowo, Gościno, Siemyśl, Rymań, Ustronie Morskie), „Głos Szczecinka” (Szczecinek, Drawsko Pomorskie, Świdwin) oraz „Głos Sławna i Darłowa”; mutacja C – „Głos Szczecina” (Szczecin)

cin, Police, Goleniów i Gryfino), „Głos Nad Morzem” (Świnoujście, Kamień i Gryfice), „Głos Stargardzki” (Stargard, Pyrzyce, Myślibórz, Łobez, Choszczno).

Specjalne dodatki tematyczne: poniedziałek – „Regiopraca”, wtorek – „Regiomoto”; środa – „Regiodom”; piątek – magazynowe wydanie z reportażami, wywiadami oraz „TeleProgram”.

HISTORIA

„Głos – Dziennik Pomorza” (G-DP) powstał w styczniu 2007 roku jako jeden tytuł prasowy połączony z trzech niezależnych dzienników. Obecnie ukazuje się w trzech – wyodrębnionych przez Marka Jachimowskiego – regionach periodycznej komunikacji medialnej: szczecińskim i koszalińskim (oba dzielą obecne województwo zachodniopomorskie na część wschodnią i zachodnią) oraz gdańskim¹). Przeobrażenia każdej z mutacji G-DP są ściśle związane z przebiegiem powojennych reform administracyjnych. Dlatego dla uporządkowania informacji autorka postanowiła wyodrębnić cztery okresy w rozwoju dziennika:

- I. 1945–1950 – czas, kiedy dziennik ukazywał się na terenie ówczesnego województwa szczecińskiego.
- II. 1950–1975 – czas, kiedy tytuł był wydawany na terenie ówczesnych województw szczecińskiego i koszalińskiego.
- III. 1975–1998 – czas, kiedy gazeta ukazywała się na terenie ówczesnych województw szczecińskiego, koszalińskiego i słupskiego.
- IV. Po 1999 roku, gdy wydawnictwo swoim zasięgiem objęło obecne województwo zachodniopomorskie.

W latach 1945–1950 Szczecin stanowił centrum opisywanego w artykule szeroko rozumianego regionu periodycznej komunikacji. 19 czerwca 1947 roku ukazał się w nakładzie 7 tys. egz.² „Szczeciński Głos Ludu” (SGL), będący mutacją wydawanego w Warszawie prasowego organu KC PPR „Głosu Ludu”³. Od samego początku zadaniem SGL było konkurowanie z posiadającym ugruntowaną pozycję na rynku prasy „Kurierem Szczecińskim”. SGL nie cieszył się jednak popularnością, co było prawdopodobnie spowodowane tym, że był bardzo podobny

¹ M. Jachimowski, *Regiony periodycznej komunikacji medialnej. Studium porównawczo-politologiczne o demokratyzacji komunikacji*, Wyd. Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2006, s. 280.

² K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie w latach 1945–2010*, Wyd. Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2012, t. 1, s. 240.

³ K. Kozłowski, *Życie kulturalne Szczecina w latach 1945–1980*, Polskie Towarzystwo Historyczne Oddział w Szczecinie, Szczecin 1994, s. 115.

do warszawskiego „Głosu Ludu”⁴. Było to powodem przekształcenia 31 marca 1949 roku SGL w „Głos Szczeciński” (GS), który był drukowany już w Szczecinie jako samodzielny organ KW PZPR. W dzienniku dominowała tematyka ideologiczno-polityczna, publikacje były redagowane na polecenie i pod nadzorem władz partyjnych⁵. W pierwszych latach ukazywania się GS jego nakład stopniowo zwiększano. W 1947 roku wynosił on od 5 do 7 tys. egz., a w 1948⁶ – już 18 tys. Przez pierwszych dziesięć lat funkcjonowania pismo liczyło cztery strony⁷.

Redaktorami naczelnymi byli kolejno:

- Stanisław Szydłowski (1947–1949),
- Antoni Pokorski (1949–1950),
- Antoni Perłowski (1950–1953),
- Władysław Ślęzak (1953–1955),
- Bronisław Schmidt-Kowalski (1955)⁸,
- Józef Baran (1956–1966),
- Wiesław Rogowski (1966–1971),
- Stefan Janusiewicz (1971–1973),
- Henryk Prawda (1973–1984),
- Janusz Sokalski (1984–1989)⁹.

Utworzenie w 1950 roku województwa koszalińskiego zakończyło budowanie struktur państwowych na Pomorzu Zachodnim. W latach 1950–1975 GS ugruntowywał swoją pozycję w regionie. Jego nakład systematycznie rósł i w poszczególnych latach wynosił: w 1950 roku – 50 tys. egz., w 1967 – ponad 100 tys. egz.¹⁰, w 1970 – 120 tys. egz., w 1981 – 178 tys. egz.¹¹ W okresie odwilży (w 1956 roku) pismo ukazywało się siedem razy w tygodniu, na jego łamach pojawiało się coraz więcej informacji lokalnych, a w latach 1967–1975 zorganizowano terenowe wydania gazety (Myślibórz, Świnoujście, Stargard). O rozwoju dziennika świadczyły również liczne dodatki, wśród najważniejszych należy

⁴ E. Krasucki, *Początki „Głosu Szczecińskiego” w świetle dokumentów z lipca 1947 roku*, „Przegląd Zachodniopomorski” 2005, z. 3, s. 162.

⁵ T. Białecki (red.), *Encyklopedia Szczecina*, Wyd. Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2000, s. 292.

⁶ Tamże.

⁷ K. Pohl, *Dekada za dekadą*, www.gs24.pl [dostęp: 1.11.2013].

⁸ T. Białecki (red.), *Słowem i piórem. 50 lat dziennikarstwa na Pomorzu Zachodnim*, Stowarzyszenie Dziennikarzy Rzeczypospolitej Polskiej, Szczecin 1996, s. 20.

⁹ T. Białecki (red.), *Encyklopedia Szczecina...*, s. 292.

¹⁰ S. Pawłowicz (red.), *35 lat Głosu Szczecińskiego: 1947–1982*, Krajowa Agencja Wydawnicza, Szczecin 1982, s. 17.

¹¹ T. Białecki (red.), *Encyklopedia Szczecina...*, s. 292.

wymienić: „7 Głos Tygodnia”, który w 1967 roku przekształcił się w samodzielny tygodnik, i cotygodniowe „Spojrzenia” ukazujące się od 1975 roku¹². W latach 1972–1980 GS wydawał pismo „Jantar” poświęcone sprawom młodzieży¹³.

W roku 1962 roku na pierwszej stronie dziennika obok winiety tytułowej GS umieszczono wizerunek Gryfa Pomorskiego¹⁴, który widnieje również na dzisiejszych wydaniach.

GS w miarę rozwoju gazety zaczął wydawać własne mutacje. Od 1 sierpnia 1950 do 31 sierpnia 1951 roku ukazywał się „Głos Koszaliński” (GK)¹⁵, który 2 września 1952 roku przekształcił się w samodzielny dziennik (również organ PZPR). Jego pierwszy numer miał nakład 26 tys. egz.¹⁶ W pierwszych latach funkcjonowania GK jego redaktorami naczelnymi byli: Tadeusz Bartosz (1952), Witold Dobski (1953), Waldemar Ślawik (1953), Ignacy Wirski (1953–1958)¹⁷, następnie Andrzej Czechowicz i Zdzisław Piś (do 1972 roku)¹⁸. Sukcesywnie rósł nakład GK, w 1963 roku wynosił 63 tys., a w 1970 już ponad 100 tys. egz.¹⁹ Do 1969 roku dziennik ukazywał się sześć razy w tygodniu, później – siedem²⁰. Redakcja GK miała swoich korespondentów na terenie całego województwa koszalińskiego, a także oddział w Słupsku.

W roku 1974 przeprowadzono badania ankietowe czytelnictwa GK. Wynika z nich, że w roku badania jeden egzemplarz gazety był czytany średnio przez cztery osoby. O popularności dziennika świadczyły listy przysyłane do redakcji przez czytelników: „na przełomie lat 50. i 60. przychodziło 3–4 tysięcy listów, a w latach 70. blisko 9 tysięcy listów i sygnałów czytelniczych”²¹.

W latach 1975–1998 na opisywanym obszarze funkcjonowały trzy województwa: szczecińskie, koszalińskie i nowo powstałe słupskie. Każde miało własną koncepcję rozwoju prasy, która często pozostawała w opozycji do wcześniejszych rozwiązań.

¹² K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie...*, s. 255.

¹³ T. Białocki (red.), *Encyklopedia Szczecina...*, s. 187.

¹⁴ S. Pawłowicz (red.), *35 lat Głosu Szczecińskiego...*, s. 17.

¹⁵ L. Springer, *Życie gospodarcze regionu szczecińskiego na łamach „Głosu Szczecińskiego” w jego ostatnim stalinowskim okresie*, „Przegląd Zachodniopomorski” 2002, nr 3, s. 41.

¹⁶ A. Czechowicz, *Prasa koszalińska [w:] 25 lat prasy na ziemiach zachodnich i północnych*, OBP UJ, Kraków 1971, s. 102.

¹⁷ K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie...*, s. 248.

¹⁸ J. Rudzik, *Start „Głosu Koszalińskiego”*, „Gazeta Ziemska” 2013, nr 9, s. 26.

¹⁹ J. Rudzik, *Był taki rok: 1963*, „Rocznik Koszaliński” 2007, nr 55, s. 67.

²⁰ A. Czechowicz, *Prasa koszalińska...*, s. 100.

²¹ J. Rudzik, *Czytelnicy siłą „Głosu Koszalińskiego”. Pierwsze badania. Inne media*, „Gazeta Ziemska” 2013, nr 10, s. 25.

Na terenie województwa szczecińskiego wciąż ukazywał się GS, od 1981 roku wydawany pięć razy w tygodniu w dwóch mutacjach: A – dla Szczecina i miejscowości na prawym brzegu Odry, AB – dla pozostałej części województwa²².

W roku 1975 po reformie administracyjnej kraju i powstaniu województwa słupskiego „Głos Koszaliński” zmienił nazwę na „Głos Pomorza”. Nadal był organem KW PZPR. Jak podkreślał w wywiadzie Władysław Łuczak, wieloletni dziennikarz GK, w pracy redakcji niewiele się zmieniło – GK od dawna miał swój oddział w Słupsku²³ (a od lipca 1955 roku ukazywał się już regularnie jako mutacja „Głos Koszaliński – Kronika Słupska”, która od początku 1965 roku została zastąpiona mutacją „Głos Koszaliński – Głos Słupski”). Redaktorami naczelnymi GP byli: Andrzej Czechowicz (1975–1983), Wojciech Pomykadło, Zdzisław Piś²⁴, Andrzej Lewandowski (brak szczegółowych informacji) i ponownie Andrzej Czechowicz (1989–1991). Nowa gazeta obejmowała swoim zasięgiem dwa województwa: koszalińskie i słupskie, stając się największym dziennikiem na Pomorzu Środkowym. W tej formie przetrwała do 1991 roku.

W opisywanym okresie wydawcą wszystkich trzech dzienników – „Głosu Szczecińskiego”, „Głosu Koszalińskiego” oraz „Głosu Pomorza” – była Robotnicza Spółdzielnia Wydawnicza Prasa-Książka-Ruch.

Pierwsze strony wszystkich opisywanych tytułów były poświęcone tematyce krajowej, w szczególności polityce PZPR i władz centralnych. Redakcje przywiązywały dużą wagę do realizacji tak zwanej linii politycznej władz komunistycznych, wspierając współzawodnictwo pracy, kolektywizację rolnictwa, realizację partyjnych zadań gospodarczych, piętnując „wrogów ludu”²⁵. Ze względu jednak na specyfikę regionów każdy z trzech opisanych tytułów miał swoją specjalizację tematyczną. W GS dużo miejsca poświęcano sprawom morza i gospodarki morskiej²⁶ (był w nim dział własnych reportaży zagranicznych z rejsów morskich)²⁷; w GK dominowała tematyka gospodarcza oraz sprawy rolnictwa i wsi, w GP poruszano tematykę turystyczną i kulturalną.

²² S. Pawłowicz (red.), *35 lat Głosu Szczecińskiego...*, s. 37.

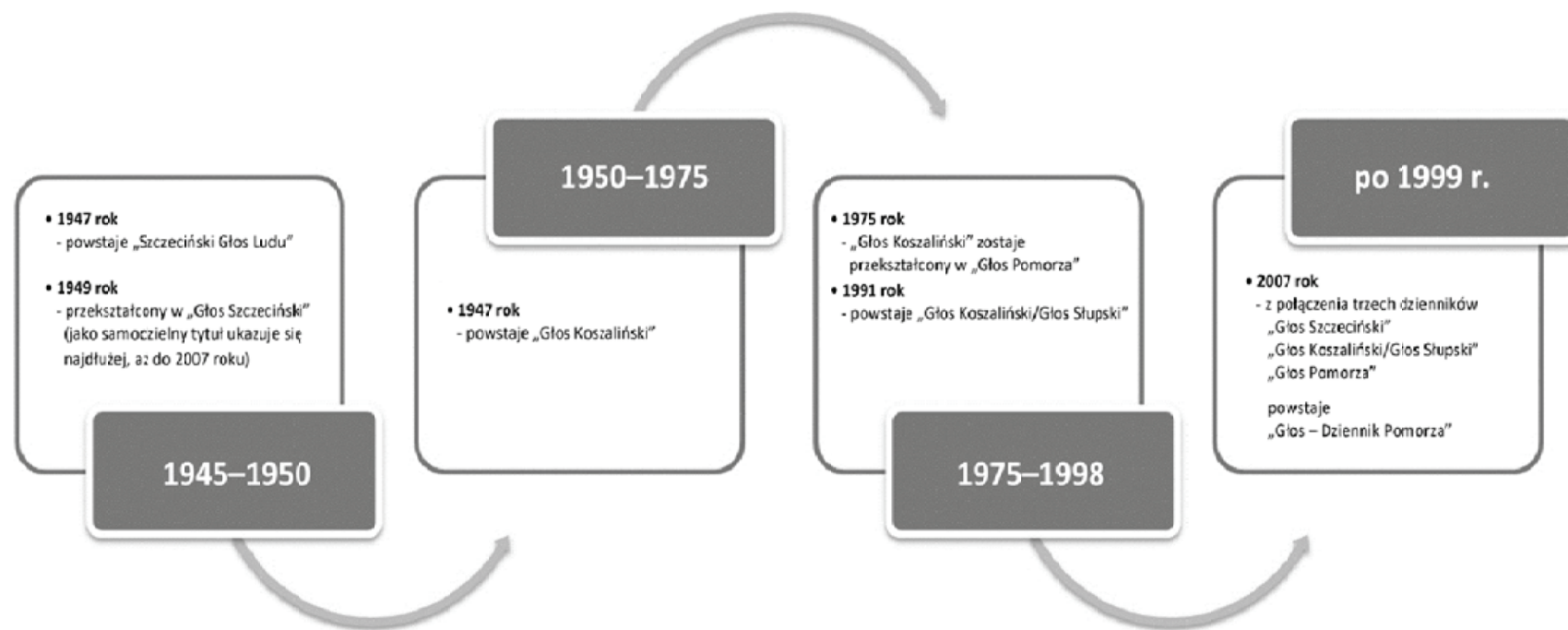
²³ I. Boguszewska, „Głos Koszaliński” kończy dziś 60 lat, „Głos Koszaliński. Dziennik Pomorza Środkowego” 1.09.2012.

²⁴ A. Czechowicz, *Prasa koszalińska...*, s. 100.

²⁵ K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie...*, s. 249.

²⁶ T. Białecki, *Prasa szczecińska [w:] 25 lat prasy na ziemiach zachodnich i północnych*, OBP UJ, Kraków 1971, s. 87.

²⁷ K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie...*, s. 249.

Rysunek 1. Historia powstania „Głosu – Dziennika Pomorza” a reforma administracyjna po 1945 roku w Polsce.

Źródło: opracowanie własne.

ZMIANY WŁAŚCICIELSKIE W LATACH 1990–2013

W roku 1989 ukazywały się: GS (województwo szczecińskie) oraz GP (województwa koszalińskie i słupskie). Na mocy ustawy o likwidacji Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej Prasa-Książka-Ruch z 22 marca 1990 roku²⁸ doszło do demonopolizacji prasy, która – zdaniem Roberta Cieślaka – na Pomorzu Zachodnim przebiegała według dość dowolnych kryteriów. Zastosowany mechanizm uwłaszczenia dziennikarzy przez przekazanie praw do wydawania poszczególnych tytułów spółdzielniom pracy²⁹ rozpoczął nową erę w dziejach prasy lokalnej.

„GŁOS SZCZECIŃSKI”

GS od 1990 do 2000 roku był własnością spółdzielców – Dziennikarskiej Spółdzielni Pracy Głos Szczeciński. Tytułem zarządzały statutowe organa spółdzielni powołanej przez co najmniej połowę pracowników wydawnictwa³⁰. W 1994 roku spółdzielcy odrzucili propozycję przejęcia tytułu przez Polska-press oraz Ostsee-Zeitung GmbH.

W latach dziewięćdziesiątych kilkakrotnie zwiększano objętość gazety. Codzienne wydanie liczyło 24 strony a magazynowe – 32, doskonalono szatę graficzną, zmniejszono format pisma³¹, czego efektem było chwilowe zatrzymanie spadku sprzedaży dziennika. Słabe wyniki finansowe zmusiły wydawcę do sprzedaży gazety. W październiku 2000 roku 100 proc. udziałów spółdzielni wraz z prawem do tytułu i majątku nabyła Orkla Press Polska³², która zobowiązała się do zapewnienia redakcji autonomii oraz zachowania świadczeń pracowniczych³³. Zdaniem ówczesnego sekretarza redakcji GS Krzysztofa Zaborowskiego

²⁸ B. Klimkiewicz (red.), *Własność medialna i jej wpływ na pluralizm oraz niezależność mediów*, Wyd. Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2005, s. 60–61.

²⁹ R. Cieślak, *Kształtowanie zespołów redakcyjnych oraz pozycja dziennikarzy prasy regionalnej w sytuacji rozwoju rynku i zmian własności mediów po 1989 roku (przykład Szczecina)* [w:] *Media a demokracja*, red. L. Pokrzycka, W. Mich, Wyd. UMCS, Lublin 2007, s. 255.

³⁰ K. Kozłowski (red.), *Pomorze Zachodnie...*, s. 285.

³¹ K. Pohl, *Dekada za dekadą...*

³² R. Cieślak, *Przemiany mediów regionu szczecińskiego po 1990 roku* [w:] *Media masowe w oddziaływaniu na rozwój regionu*, red. J. Kania, Instytut Neofilologii i Komunikacji Społecznej Politechniki Koszalińskiej, Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Wyższej Szkoły Humanistycznej TWP, Szczecin–Koszalin 2008, s. 17.

³³ R. Cieślak, *Kształtowanie zespołów redakcyjnych...*, s. 285.

nowy wydawca wypełniał swoje zobowiązania ekonomiczno-socjalne wobec byłych właścicieli do czasu obowiązywania umowy. Następnie zredukował liczbę etatów³⁴. Orkla wkrótce stała się właścicielem wszystkich trzech, wówczas jeszcze odrębnych, dzienników (GS, „Głos Koszaliński”/„Głos Słupski” i GP). Zapowiedziano zwolnienie 20 proc. pracowników Mediów Pomorskich (w tej grupie miało się znaleźć 26 dziennikarzy i grafików³⁵). Jednym z ostatnich posunięć Orkli przed sprzedażą swoich aktywów brytyjskiemu funduszowi było połączenie wydawnictw na Pomorzu (między innymi wprowadzenie wspólnych wydań magazynowych). Z fuzji Szczecin Press i Dziennikarskiej Oficyny Wydawniczej Rondo w kwietniu 2005 roku powstały Media Pomorskie z siedzibą w Koszalinie, które przejęły obowiązki wydawcy. Była to jasna zapowiedź, że z wydawanych tytułów Orkla będzie chciała utworzyć jeden dziennik. W październiku 2006 roku doszło do kolejnej zmiany właścicielskiej – właścicielem tytułów został brytyjski fundusz inwestycyjny Mecom Group (Media Regionalne).

Po roku 1990 redaktorami naczelnymi GS byli:

- Mieczysław Kaczanowski (1990–1992),
- Zbigniew Jasina (1992–1993),
- Krzysztof Matlak (1993–1994),
- Andrzej Palmirski (1994–1996),
- Jan Zarzycki (1996–1998),
- Robert Cieślak (1998–2001)³⁶,
- Wojciech Duda (2001–2002) – pierwszy redaktor naczelny spoza Szczecina,
- Marek Heyza (2002–2003),
- Maciej Gładysiewicz (2003–2006),
- Jacek Ogrodniczak (2006) – ostatni redaktor naczelny GS jako samodzielny tytułu,
- Mirosław Marek Kromer (2007–2008),
- Krzysztof Nałęcz (od 2008).

„GŁOS POMORZA”

W 1989 roku na terenie byłego województwa koszalińskiego wydawany był GP. W 1991 roku Komisja Likwidacyjna RSW Prasa-Książka-Ruch ogłosiła przetarg na zakup dziennika. Wygrała go spółka cywilna Forum (spośród sze-

³⁴ K. Zaborowski, „Głos Szczeciński” 2006–2008, „Kronika Szczecina” 2007, s. 270.

³⁵ P. Babicki, *Orkla zwalnia pracowników*, „Gazeta Prawna” 6.11.2006.

³⁶ T. Białycki (red.), *Encyklopedia Szczecina...*, s. 292.

ściu oferentów gwarantująca 4 mln złotych³⁷), w której 5 proc. udziałów miała spółdzielnia pracowników wydawnictwa GP. Przystępując do przetargu, spółka zapewniała zatrudnienie, lepsze zarobki i wyposażenie techniczne wszystkim dziennikarzom gazety³⁸. W tym czasie dziennik był wydawany w nakładzie 32 tys. egz., wydanie świąteczne – 68 tys. egz. Ukazywały się cztery mutacje lokalne pisma: Koszalin, województwo koszalińskie, miasto Słupsk, województwo słupskie, a także tygodnik „Głos Kaszub” oraz dodatek miejski „Oko”³⁹.

GP był pierwszym z trzech tytułów, którym zainteresował się zagraniczny kapitał. Już w 1991 roku norweska Orkla nabyła w spółce część udziałów, w 1993 roku zakupiła – 44 proc., w 1994 – posiadała 72,4 proc., by ostatecznie w marcu 1995 roku stać się jedynym właścicielem tytułu⁴⁰. W roku 1991 część dziennikarzy, w proteście przeciwko polityce właściciela, odeszła z redakcji i utworzyła tytuł: „Głos Koszaliński” z mutacją „Głos Słupski”⁴¹.

Redaktorami naczelnymi GP po 1990 roku byli:

- Andrzej Czechowicz (1989–1990),
- Mirosław Marek Kromer (1990–1991),
- Wiesław Wiśniewski (1991–1994),
- Elżbieta Szwaczko (1994–1995),
- Andrzej Mielcarek (1995–2003),
- Anna Czerny-Marecka (2003–2004),
- Mariola Skolimowska (2004–2006),
- Mirosław Marek Kromer (od 2006).

„GŁOS KOSZALIŃSKI/GŁOS SŁUPSKI”

Pierwszy numer reaktywowanego GK/GS (wcześniej GK) ukazał się 9 listopada 1991 roku. Dziennik założyli byli dziennikarze GP, którzy utworzyli Dziennikarską Oficynę Wydawniczą Rondo⁴². Jej głównymi udziałowcami

³⁷ Z. Bajka, *Kapitał zagraniczny w polskich mediach*, „Zeszyty Prasoznawcze” 1994, nr 1–2, s. 11.

³⁸ I. Sznajderska, *W czyje ręce „Głos Pomorza”*, „Gazeta na Pomorzu” 1991, nr 37, s. 4.

³⁹ M. Siwko, *Prasa województwa koszalińskiego w 1989 roku*, „Koszalińskie Studia i Materiały” 1999, nr 1, s. 368.

⁴⁰ K. Cira, *Zagraniczne koncerny prasowe na polskim rynku dzienników regionalnych*, „Zeszyty Prasoznawcze” 2000, nr 1–2, s. 11.

⁴¹ A. Szynol, *Piętnaście lat obecności Passauer Neue Presse (Polskapresse) i Orkla Media na polskim regionalnym rynku prasowym*, „Studia Medioznawcze” 2008, nr 2, s. 39.

⁴² A. Konieczna, *Głos Koszaliński ma dwadzieścia lat*, „Głos Koszaliński – Dziennik Pomorza Środkowego” 10.11.2011.

byli: Jerzy Blicharski, Waldemar Ćwiąka, Mirosław Krom i Mirosław Marek Kromer (mieli oni po 16,75 proc. udziałów każdy), a także Fundacja Telewizji Koszalin (15 proc.), redaktor Krystyna Juskiewicz (5 proc.), niektórzy członkowie zespołu redakcyjnego (2 proc.); 11 proc. udziałów należało do prywatnych przedsiębiorstw z Koszalina i Słupska⁴³. Naturalnym konkurentem tytułu był GP; oba dzienniki były wydawane w obu byłych miastach wojewódzkich. Tę ostrą konkurencję⁴⁴ ostatecznie wygrał GK/GS, co potwierdziło przeprowadzone w 1994 roku w Koszalinie badanie czytelnictwa – ponad 77 proc. ankietowanych czytało GK, a ponad 35 proc. badanych – GP. Do dziś GK (stanowiący obecnie mutację B dziennika G-DP) jest uznawany za najpopularniejszą gazetę w Koszalinie⁴⁵. Nakład dziennika w 1999 roku wynosił około 40 tys. egz., a wydania świątecznego – 68 tys. egz.⁴⁶

GK/GS był ostatnim dziennikiem przejętym przez norweską Orklę, która w listopadzie 2000 roku nabyła 38,5 proc. udziałów w oficynie Rondo, całkowicie wykupując jej udziały w 2004 roku. Redaktorem naczelnym GK/GS był Mirosław Marek Kromer, późniejszy naczelny połączonych dzienników.

Kolejne zmiany na mapie administracyjnej kraju postawiły przed wydawcami dzienników nowe wyzwania. Województwo koszalińskie zostało włączone do zachodniopomorskiego, słupskie – do pomorskiego. Wpłynęło to na rywalizacje między poszczególnymi tytułami. Dla przykładu GK/GS konkurował tylko z GP, starał się jednak informować o najważniejszych wydarzeniach w Trójmieście i województwie pomorskim; po 1999 roku GK stanął do rywalizacji z GS i „Kurierem Szczecińskim”, posiadającymi na obszarze byłego województwa szczecińskiego ugruntowaną pozycję; GP z kolei, posiadający w latach dzie-

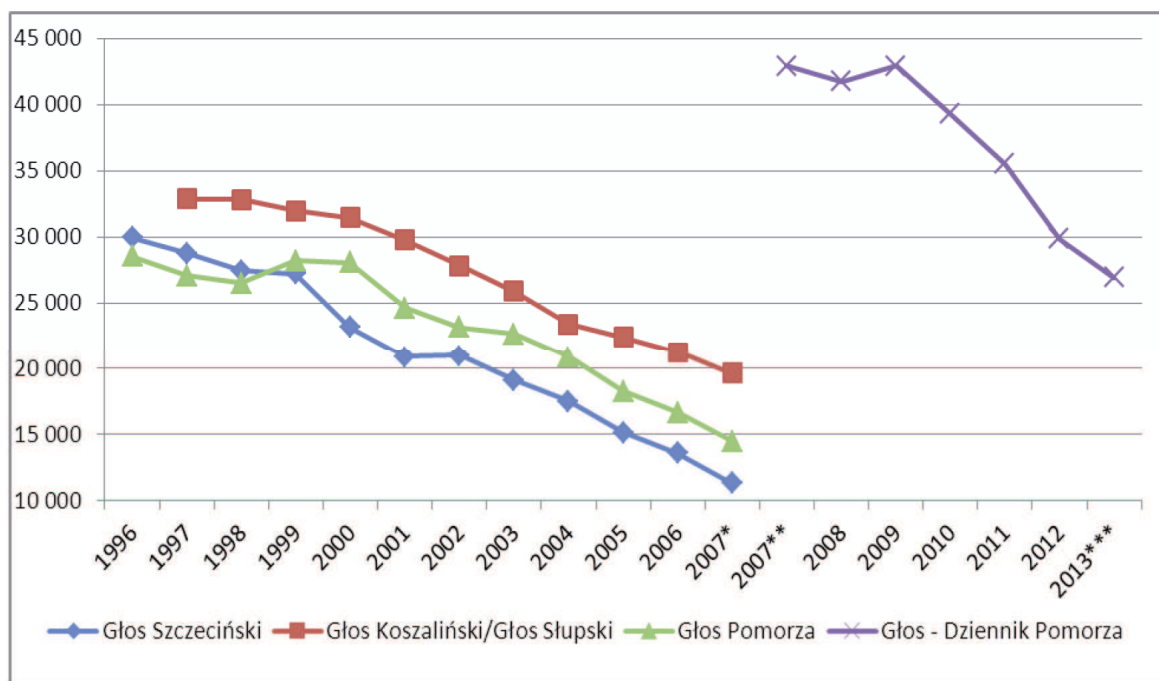
⁴³ *Kim jesteśmy?*, „Głos Koszaliński/Głos Słupski” 9–11.11.1991, s. 1.

⁴⁴ Anegdotycznie konkurowanie dwóch dzienników wyglądało następująco. W 1991 r. sprzedaż nowo powstałego GK była tak słaba, że właściciele zdecydowali się zorganizować konkurs prasowy. Wygraną była blokada do samochodu typu renifer, która kosztowała wówczas 700 tys. zł. W wyniku błędu nagrodę miało otrzymać cztery tysiące czytelników. Wydawca więc próbując znaleźć wyjście z sytuacji, wyjaśnił, że wygraną była blokada do drzwi samochodowych, której koszt nie przekraczał kilku tysięcy. Redakcja GP, chcąc wykorzystać te informacje w walce z konkurencją, stworzyła swoistego rodzaju komitet poszkodowanych czytelników GK. Efektem licznych publikacji poświęconych zorganizowanemu konkursowi był wzrost sprzedaży GK i spopularyzowanie tytułu w Koszalinie i na całym Pomorzu. Za: K. Rosiński, *Orkla Media – 10 lat w Polsce*, Orkla Press Sp. z o.o., Warszawa 2002, s. 64.

⁴⁵ M. Siwko, *Lokalny rynek środków masowego przekazu*, „Rocznik Koszaliński” 1997, nr 77, s. 165.

⁴⁶ M. Siwko, *Prasa województwa koszalińskiego...*, s. 368–369.

więćdziesiątych stałego korespondenta w Gdańsku, zasięgiem wykroczył poza granice dawnego województwa słupskiego, konkurując z „Dziennikiem Bałtyckim” w Gdańsku, co przyczyniło się ostatecznie do tego, że słupskie stało się także miejscem inwestowania gdańskich gazet lokalnych⁴⁷.

* od 1 do 11 stycznia 2007 ** od 12 stycznia 2007 *** od stycznia do sierpnia 2013

Wykres 1. Rozpowszechnianie płatne „Głosu Szczecińskiego”, „Głosu Pomorza”, „Głosu Koszalińskiego/Głosu Słupskiego” oraz „Głosu – Dziennika Pomorza” w latach 1996–2013

Źródło: Związek Kontroli Dystrybucji Prasy.

GS przystąpił do Związku Kontroli Dystrybucji Prasy (ZKDP) w 1996 roku. Do 2002 roku płatne rozpowszechnianie dziennika przekraczało 20 tys. egz. (w 1996 – 29 933 egz.; w 1999 – 27 232; w 2002 – 20 934 egz.), a sobotniego (magazynowego) wydania utrzymywało się na poziomie pomiędzy 45 a 50 tys. egz. (przykładowo, w kwietniu 2002 roku – 54 467 egz.). Istotną cezurę czasową stanowi czerwiec 2002 roku, kiedy to zdecydowano o przeniesieniu wydania magazynowego na piątek, podobnie uczyniono w GP. W przypadku GS spowodowało to spadek sprzedaży wydania sobotnio-niedzielnego, w przypadku GP zaś, łączna sprzedaż dziennika w piątek i sobotę była niższa

⁴⁷ KN, *Medialne natarcie*, „Gazeta Wyborcza Trójmiasto” z 9.1.1999, s. 2.

niż wtedy, gdy magazyn ukazywał się w sobotę⁴⁸. W latach 2003–2007 rozpowszechnianie płacone GS nie przekraczało 20 tys. egz. (w 2004 – 17 464 egz.; w 2006 – 13 555 egz.; do 11 stycznia 2007 roku – 11 266 egz.). Wyższe wskaźniki miał GP, w latach 1996–2004 średnia miesięczna sprzedaż tytułu wynosiła ponad 20 tys. egz. (w 1996 – 28 544 egz.; w 1998 – 26 509 egz.; w 2002 – 23 172 egz.; w 2004 – 20 838 egz.). W kolejnych latach rozpowszechnianie płacone wynosiło poniżej 20 tys. egz., do 11 stycznia 2007 roku zaś odnotowywano średnią sprzedaż na poziomie 14 446 egz.

Jako ostatni do ZKDP przystąpił GK/GS. W latach 1997–2000 jego sprzedaż przekraczała 30 tys. egz. (w 1997 – 32 862 egz.; w 2000 – 31 482 egz.). W porównaniu z GS i GP sprzedaż GK/GS plasowała się na najwyższym poziomie, w latach 2001–2006 średnia miesięczna sprzedaż przekraczała 20 tys. (w 2001 – 29 748 egz.; w 2003 – 25 921 egz.; w 2006 – 21 233 egz.), w styczniu 2007 roku, tuż przed połączeniem dzienników, wynosiła 19 580 egz.

Rynek drukowanej prasy codziennej przeżywa kryzys, który dotknął również dzienniki regionalne. W obliczu spadającej sprzedaży wydawca G-DP prowadzi liczne akcje prosprzedażowe, takie jak: publikacja „Ściganych” i „Poszukiwanych”, opracowywanych na podstawie danych otrzymywanych z lokalnych jednostek policji; wydawanie w formie dodatków rozkładów jazdy PKP czy MZK, a także licznych, użytecznych poradników (między innymi „Poradnik pielgrzyma” czy „Ścieżki rowerowe”).

„GŁOS – DZIENNIK POMORZA”

Pierwszy numer „Głosu – Dziennika Pomorza” (G-DP) połączonego z trzech odrębnych dzienników – GP, GK/GS oraz GS (odpowiednio wydania/mutacje lokalne A, B, C), ukazał się 13 stycznia 2007 roku. Prawdopodobnie z uwagi na wieloletnią tradycję każdego z trzech tytułów, wydawca zdecydował się na podtrzymanie dotychczasowych marek w świadomości czytelników, pomimo to dzienniki otrzymały wspólną, ujednoliconą szatę graficzną. Zmienione zostały adresy stron internetowych, które upodobniono do siebie.

Dzięki połączeniu trzech gazet w jedną G-DP stał się liderem sprzedaży. Od stycznia do sierpnia 2013 roku średnia sprzedaż (zsumowana z trzech tytułów) wyniosła 26 941 egz.; (dla porównania sprzedaż „Kurierza Szczeciń-

⁴⁸ A. Nalewajk, *Magazynowanie*, „Press” 2003, nr 4, s. 66–68.

skiego” w tym samym czasie osiągnęła poziom 14 739 egz.⁴⁹) zaś czytelnictwo cyklu sezonowego (CCS od lipca do grudnia 2011 roku) dla G-DP wyniosło 23,31 proc., (w tym samym czasie dla „Kuriera Szczecińskiego” – 16,76 proc.⁵⁰). Mimo lepszego gospodarowania zwrotami (wprowadzenie lepszych algorytmów nadziałowych oraz płynnego i systematycznego reagowania wysokością nakładu w zależności od popytu⁵¹) nie udało się powstrzymać rosnącego spadku nakładów i sprzedaży egzemplarzowej tytułu.

Pierwszym redaktorem naczelnym G-DP został Mirosław Marek Kromer, który pełnił tę funkcję do marca 2008 roku, zastąpił go Krzysztof Nałęcz.

20 marca 2013 roku Polskapresse podpisała umowę z Mecom Group, wykupując pełne prawa do przedsięwzięć prasowych, internetowych oraz poligraficznych. 25 października 2013 roku Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał zgodę na przejęcie przez Grupę Wydawniczą Polskapresse (część międzynarodowego koncernu Verlagsgruppe Passau, wydawca ośmiu polskich dzienników regionalnych) wyłącznej kontroli nad spółką Media Regionalne. W przypadku województwa zachodniopomorskiego UOKiK nie zastrzegł żadnego warunku sprzedaży G-DP, uznając, że transakcja nie doprowadzi do konkurencji na rynku prasy codziennej w regionie, gdzie ukazuje się „Kurier Szczeciński”, wydawany przez Kurier Szczeciński Sp. z o.o.

MISJA GAZETY SFORMUŁOWANA W DOKUMENTACH REDAKCYJNYCH

Dziennikarzy zatrudnionych w Mediach Regionalnych obowiązuje „Kodeks postępowania biznesowego w Grupie Mecom” oraz „Kodeks etyczny dziennikarzy”. Konsorcjum precyzuje również swoje cele, którymi są wspieranie społeczności lokalnej prowadzące do jej rozwoju i wzrostu. Wydawca koncentruje się na takich obszarach aktywności, jak: edukacja, zdrowie, ochrona środowiska naturalnego, lokalność i kreowanie postaw obywatel-

⁴⁹ Dane ZKDP za okres od stycznia do sierpnia 2013 r., www.teleskop.org.pl [dostęp: 4.10.2013].

⁵⁰ Dane archiwalne na podstawie Polskich Badań Czytelnictwa (PBC).

⁵¹ M. Urbas, *Rynkowe funkcjonowanie prasy zachodniopomorskiej w świetle danych Związku Kontroli Dystrybucji Prasy* [w:] *Media masowe w oddziaływaniu na rozwój regionu*, red. J. Kania, Instytut Neofilologii i Komunikacji Społecznej Politechniki Koszalińskiej, Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Wyższej Szkoły Humanistycznej TWP, Szczecin–Koszalin 2008, s. 46.

skich. Priorytetem są zawsze lokalne inicjatywy o jednoznacznie pozytywnym przesłaniu⁵².

G-DP kontynuuje linię redakcyjną każdego z poprzedzających go dzienników regionalnych, które teraz stały się jego mutacjami. Przede wszystkim zajmuje się sprawami ważnymi dla regionu. Wydawca tak się charakteryzuje: „Jesteśmy regionalnym dziennikiem wydarzeń i opinii, odwołującym się do czytelnika silnie związanego z miejscem swojego zamieszkania”⁵³.

Misję dziennika można opisać w następujących punktach: 1) akcje podejmowane przez redakcję; 2) interwencje; 3) użyteczność. Wspólnym mianownikiem jest łączenie tradycji z nowoczesnością. Tradycja przejawia się przede wszystkim w regionalności i lokalności informacji, które zdecydowanie przeważają nad wiadomościami z kraju i świata. Niemal wszystkie teksty odwołują się do czytelnika silnie związanego z miejscem zamieszkania. Jak podkreślił w swoim tekście o szczecińskiej lokalności Robert Cieślak, wydawca przyjął zasadę maksymalnie czytelny dialog z czytelnikiem, „przykładem tego są odrębne kolumny zawierające artykuły o charakterze interwencyjnym „Akcja redakcja”, jak również bezpośrednio prezentujące blaski i cienie egzystencji czytelników „Głosu” – „Co u was słyhać”⁵⁴.

W redakcjach prowadzone są dyżury interwencyjne, a także stałe rubryki, jak wspomniana już „Akcja redakcja” czy „Interweniujemy” lub „Pomagamy”. Cele dziennika są ściśle związane z założeniami jej właściciela – Mediów Regionalnych – który charakteryzował je następująco: „Spoczywa na nas duża odpowiedzialność społeczna, która koncentruje się na udzielaniu pomocy społeczności i organizacjom lokalnym”. Dziennikarze podejmują tematy związane z edukacją, zdrowiem, ochroną środowiska naturalnego, lokalnością i kreowaniem postaw obywatelskich⁵⁵. W 2008 roku uruchomiono projekt Regiopedia, internetową encyklopedię regionalną tworzoną wspólnie z czytelnikami⁵⁶. Ponadto dzienniki znane są z patronowania różnym wydarzeniom oraz z prowadzenia akcji. Jednym z licznych przykładów jest konkurs literacko-dziennikarski dla uczniów szkół gimnazjalnych i licealnych Złote Pióro Głosu⁵⁷. W różnego ro-

⁵² www.mediaregionalne.pl/odpowiedzialnosc-spoeczna/Menu03,17,4 [dostęp: 1.11.2013].

⁵³ www.mediaregionalne.pl/glos-dziennik-pomorza/Menu03,31,4/ [dostęp: 3.11.2013].

⁵⁴ R. Cieślak, *Lokalność szczecińska w zachodniopomorskiej prasie regionalnej* [w:] *Media lokalne w Szczecinie. Raport z badań mediów lokalnych w Szczecinie w 2010 roku*, red. J. Kania, R. Cieślak, Wyd. Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2011, s. 188.

⁵⁵ www.mediaregionalne.pl/odpowiedzialnosc-spoeczna/Menu03,17,4 [dostęp: 1.11.2013].

⁵⁶ K. Zaborowski, „Głos Szczeciński”..., s. 270.

⁵⁷ Tamże, s. 269.

dzaju inicjatywach, podejmowanych przez wszystkie trzy redakcje, biorą udział tysiące mieszkańców regionu. Na przykład w akcji „Biegaj z nami” uczestniczyło 5 tys. mieszkańców Pomorza Zachodniego, a w „Wyścigu rowerowym Głosu” ponad tysiąc najmłodszych mieszkańców obszaru.

Rysunek 2. Tygodniki trzech mutacji „Głosu – Dziennika Pomorza”

Źródło: materiał infograficzny od wydawcy.

Oprócz dodatków lokalnych wydawca przygotowuje dla swoich czytelników specjalne dodatki tematyczne. W poniedziałki dla szukających pracy ukazuje się dodatek „Regiopraca”, we wtorki dla miłośników motoryzacji – „Regiomoto”, w środy – „Regiodom” – poradnik dla kupujących nieruchomości i tych, którzy budują lub remontują. W piątek ukazuje się magazynowe wydanie z reportażami, wywiadami oraz „TeleProgram”, kolorowy przewodnik po stacjach telewizyjnych. G-DP jest liderem na rynku prasy wśród reklamodawców.

O nowoczesności dziennika świadczy sposób nawiązywania interakcji z czytelnikami. Wydawca oferuje bezpłatne tygodniki: „MM Szczecin”, „Teraz Koszalin”, „Teraz Słupsk”, które wpisują się w szeroko rozumiane dziennikarstwo obywatelskie. Na ich łamach redakcje mają możliwość szybkiego reagowania na wydarzenia i potrzeby czytelników. Wydawca doskonale rozumie też

zasadę, że gazeta w wersji elektronicznej nie jest jedynie kopią wersji drukowanej. Stąd na różnych platformach Mediów Regionalnych czytelnicy otrzymują informacje, których nie ma w wersji drukowanej. Strony internetowe każdej z mutacji są swojego rodzaju lokalnymi portalami internetowymi. Mają one własne logo, są na bieżąco aktualizowane, a publikacje są uzupełnianie obszernym materiałem ilustracyjnym. Według danych redakcji w 2013 roku opublikowano 5 tys. galerii zdjęć z wydarzeń w regionie. Coraz częściej też publikowane treści wzbogacane są materiałami audiowizualnymi: filmami, plikami mp3. (dla przykładu: w październiku 2013 roku wyprodukowano 277 materiałów filmowych, które odtworzono 970 tys. razy, w listopadzie 2013 r. powstało 280 filmów, a odtworzono je 1,2 mln razy; w skali roku średnia wynosi 180 filmów miesięcznie). Przeciętnie w ciągu roku redakcja przeprowadza czterysta różnego rodzaju relacji (z wydarzeń sportowych, kulturalnych, ważnych dla regionu, czatów z czytelnikami) na żywo. Wydawca wykorzystuje także media społecznościowe, takie jak: Twitter, Facebook, Fotoday.

G-DP, podobnie jak inne tytuły należące do Mediów Regionalnych, jest dostępny w tradycyjnej wersji drukowanej; w wersji online (płatnej, w projekcie Piano Media, oraz we własnym systemie prenumeraty elektronicznej m2a, zwanym również Cumulus, który należy do Mediów Regionalnych); bezpłatnej w aplikacjach na iPhone'a i Androida (tylko treści z serwisu internetowego) i płatnej na iPada (w formacie pdf).

STRUKTURA REDAKCJI W 2013 ROKU

Od marca 2008 roku redaktorem naczelnym G-DP jest Krzysztof Nałęcz. W latach 1992–2005 był on dziennikarzem „Gazety Wyborczej” w pomorskich oddziałach; redagował również wydawany przez Wydawnictwo Agora SA „Nowy Dzień”. Zastępcą redaktora naczelnego i kierownikiem działu online jest Bogdan Stech, w poszczególnych mutacjach zastępcami naczelnego są zaś: Marek Zagalewski (GP), Przemysław Stefanowski (GK), Ynona Husaim-Sobecka (GS).

Połączenie dzienników pozwoliło Mediom Regionalnym na wprowadzenie znacznych oszczędności. Przed 2007 rokiem w poszczególnych redakcjach pracowały 233 osoby, na skutek zmian odeszło 46 osób, w tym 26 dziennikarzy⁵⁸, obecnie redakcja Grupa Media Regionalne Oddział Koszalin liczy 87

⁵⁸ Połączenie dzienników na Pomorzu, www.wirtualnemedial.pl [dostęp: 8.1.2007].

osób ze współpracownikami (46 dziennikarzy i redaktorów, 17 redaktorów internetowych oraz ośmiu fotoreporterów)⁵⁹.

Z punktu widzenia wszystkich redakcji dosyć istotne zmiany zaszły w 2010 roku, kiedy to koszaliński oddział Mediów Regionalnych został powiększony o oddział „MM Moje Miasto”, portal internetowy MM Szczecin, co wiązało się z powstaniem wspólnego newsroomu dla obu redakcji „MM” oraz dla „Głosów”.

Jak podkreślił Robert Cieślak, już Orkla w latach 2003–2005 realizowała tak zwany program Pomorze, który opierał się na synergii redakcji i integracji pionu administracyjnego należących do Orkli dzienników w regionach szczecińskim, koszalińskim i bydgoskim⁶⁰. Można było więc przypuszczać, że efektem tego będzie połączenie osobnych dzienników w jeden tytuł i dalsze ujednolicanie czy upraszczanie struktur, polegające między innymi na przygotowywaniu (od 2011 roku) wspólnych kolumn dla wszystkich dzienników Mediów Regionalnych (kolumny z wiadomościami z kraju i ze świata, sportowe oraz dodatki tematyczne). Mimo to utrzymano w strukturze redakcji działy, poza główną siedzibą redakcji w Koszalinie funkcjonują działy miejskie, sportowe oraz oddziały terenowe. I tak, w Koszalinie mieści się główna siedziba redakcji, w Szczecinie znajduje się jedynie oddział przygotowujący mutację C (GS), redakcja słupska przygotowuje zaś mutację A (GP). Koszalińska redakcja ma swoje oddziały w Drawsku Pomorskim, Kołobrzegu i Szczecinku, redakcja słupska – w Bytowie i Lęborku, szczecińska – w Stargardzie Szczecińskim i w Świnoujściu.

W każdej mutacji zatrudnionych jest dwóch sekretarzy redakcji oraz dwóch fotoreporterów. Dział online, kierowany przez Bogdana Stecha, liczy od dwóch (redakcja koszalińska) do pięciu pracowników (redakcja słupska). Najliczniejsze są działy reporterskie, w redakcji koszalińskiej pracuje dziewięć osób, w słupskiej i szczecińskiej po siedmiu dziennikarzy. W każdej z redakcji są osoby odpowiedzialne za kontakt z czytelnikami, przygotowywanie dodatków oraz informacji z regionu (działu regionalnego nie ma redakcja słupska). W każdej mutacji funkcjonuje dział sportowy, w którym w sumie prasuje siedmiu dziennikarzy. Wspólne są działy graficzne oraz sekcja odpowiedzialna za wydania magazynowe.

Byli i obecni dziennikarze G-DP są autorami wielu dokumentów poświęconych historii Pomorza Zachodniego. Marcin Barnowski, dziennikarz GP,

⁵⁹ Materiał informacyjny nt. G-DP otrzymany od red. naczelnego Krzysztofa Nałęcza (materiał w posiadaniu autorki).

⁶⁰ R. Cieślak, *Przemiany mediów...*, s. 21.

jest badaczem ziemi słupskiej, autorem „Żeglarzy i rybaków. Historii starego portu” (2010). Marian Dziadul, wieloletni dziennikarz GK, w 2010 roku wydał „Znaki czasu. Reportaże pomorskie 1990–2010”. Krystyna Pohl, od wielu lat zajmująca się tematyką morską, opublikowała między innymi książki: „Żeglarze” (2013), „Kapitanowie” (2011), „Jak Jan z Krystyną” (2010). Piotr Zieliński, były dziennikarz GS, jest autorem wielu powieści, w tym najbardziej znanych „Okruców pamięci” (1999) oraz historii znanych szczecinian.

Wszystkie mutacje dziennika mają taką samą strukturę redakcji. Dziennikarze zajmują się trzema kategoriami tematycznymi. Pierwszą stanowią publikacje dotyczące codziennego życia czytelników – tutaj znajduje się szeroko rozumiana interwencja mająca za zadanie budowanie więzi i odpowiedzialności społecznej. Drugą grupę stanowią informacje użyteczne dla czytelników (służby miejskie, służba zdrowia, edukacja, praca, rozrywka). Trzecią – publikacje o charakterze *fait diverse*, stanowiące opis ważnych wydarzeń w regionie (sporadycznie publikowane są treści o charakterze sensacyjnym).

Układ kolumn dziennika wygląda następująco:

I. Kolumny wspólne – A. tematyczne: „Strefa biznesu”, „Kraj/Świat”; kolumna „Reklama i ogłoszenia” (oznaczona sygnaturami: GS, GK, GP oraz N [nieznane], które określają obszar pochodzenia ogłoszeń); „Rozrywka” lub „Relaks” (krzyżówki i łamigłówki); kolumny „Zdrowie”, „Biznes i pieniądze” oraz sportowe; B. specjalistyczne (z aktualnie przeprowadzanymi plebiscytami); „Nasz poradnik” – opinie ekspertów z zakresu prawa, zdrowia itp. oraz wcześniej wymienione dodatki „Regio”.

II. Kolumny lokalne/mutowane na wydania A, B, C: czołówki; kolumna „Wydarzenia” (przygotowywana we współpracy z czytelnikami); „Akcja reakcja” (materiały interwencyjne opatrzone adnotacją „Nasza interwencja” czy „Wracamy do tematu”, liczne „Głosy czytelników”, „Opinie czytelników”, „Opinie internautów”); kolumny z aktualnymi informacjami z regionu: GS: Szczecin, Stargard, Świnoujście; GK: Koszalin, Szczecinek; GP: Słupsk, Lębork, Łeba, Bytów, Miastko; kolumna „Informator/Kultura/Rozrywka”; lokalne kolumny sportowe).

Podsumowując, w przeciętnym 24-kolumnowym wydaniu dziennika: 13 kolumn jest mutowanych na wydania A, B, C; sześć kolumn jest wspólnych dla mutacji G-DP i ponadto sześć kolumn ma charakter centralny (są wspólne dla wszystkich wydawanych w kraju dzienników wydawcy).

Specyfiką gatunkową G-DP jest częste przytaczanie wypowiedzi i opinii czytelników oraz preferowanie krótkich form – informacji, wywiadów i małych reportaży.

NAJWAŻNIEJSZE DZIAŁANIA W 2013 ROKU

Jednym z ważniejszych tematów, który podjęła redakcja G-DP w 2013 roku, była akcja „Chcemy drogi S6”, łączącej Szczecin z Kołobrzegiem, Koszalinem, Słupskiem i Trójmiastem. Opublikowano na jej temat ponad 50 tekstów prasowych, wszystkie trzy redakcje prowadziły zbiórkę podpisów, była ona wspierana zarówno przez osoby prywatne, jak i związkowców, organizacje społeczne, samorządy i polityków. Od maja do października 2013 roku zebrano 46 tys. podpisów. 23 października redaktor naczelny G-DP Krzysztof Nałęcz przedstawił w Sejmie RP prezentację dotyczącą wszystkich działań medialnych zorganizowanych na rzecz akcji.

Wydawca G-DP kontynuował również wiele akcji skierowanych do czytelników dziennika, jak konkurs Nasze Dobre z Pomorza 2013 i plebiscyt Najpopularniejszy Produkt i Usługa z Pomorza 2013, które mają na celu promowanie produktów bądź usług wytwarzanych przez przedsiębiorstwa z województw zachodniopomorskiego i pomorskiego⁶¹.

Od grudnia 2012 roku jako specjalny dodatek do G-DP ukazuje się (w nakładzie 12 tys. egz.) dodatek „Głos Ma Historia”, który jest poświęcony historii najnowszej trzech regionów – szczecińskiego, koszalińskiego i słupskiego. Co miesiąc w 24 kolumnach drukowane są artykuły, reportaże historyczne, zdjęcia, recenzje publikacji, pojawiają się tematy mało znane, rzadko poruszane, publikowane są nieznane fotografie i grafiki. Redaktorami odpowiedzialnymi za realizację projektu są Piotr Polechoński (GP) i Marcin Barnowski (GK). Po raz pierwszy dodatek ukazał się 13 grudnia 2012 roku i był rozprowadzany bezpłatnie. Obecnie jest dostępny raz w miesiącu i tylko dla prenumeratorów G-DP. „Głos Ma Historia” jest jednym z projektów współtworzących „Historię Magazyn” – zbiór publikacji poświęconych historii z wydań papierowych i internetowych wszystkich tytułów Mediów Regionalnych. Tytuł „Historia Magazyn” jest dostępny tylko dla subskrybentów systemu Piano.

Innym przykładem wzmacniania oferty dla prenumeratorów produktami czytelnictwami jest wydawany od czerwca 2013 roku comiesięczny dodatek „Extra Magazyn” (nakład 12 tys. egz.). Na 16 kolumnach poruszana jest tematyka podróżnicza, publikowane są wywiady z ciekawymi osobami, ko-

⁶¹ Czytelnicy i redakcja każdej z mutacji wybierają m.in.: Lekarza Roku (ok. 30 tys. głosów); Kobieta Przedsiębiorczą (25 tys. głosów); Sportowca Roku (50 tys. głosów); Małą Miss i Mistera (55 tys. głosów); Twojego Dzielnicowego (20 tys. głosów); Strażaka Roku (20 tys. głosów); Twojego Listonosza (brak danych). Informacje od red. naczelnego G-DP (materiał w posiadaniu autorki).

mentowane aktualności polityczne ze świata i kraju, opisywane życie gwiazd, publikowane reportaże z Polski.

W roku 2013 szczeciński oddział redakcji uruchomił nowy projekt medialny – miejski magazyn lifestylowy „MM Trendy” (pełna nazwa: „Magazyn Miejski Trendy – MM Trendy”). Pierwsze wydanie miesięcznika ukazało się w kwietniu w nakładzie 10 tys. egz. Jego redaktorem naczelnym jest Jarosław Jaz, wieloletni dziennikarz GS. Magazyn jest wydawany w formacie A4 i liczy około 50 stron. Jego celem jest informowanie szczecinian o nowych produktach na rynku, a także promowanie ciekawych mieszkańców miasta czy informowanie o rozrywce, kulturze, modzie i motoryzacji.

Pod tym samym tytułem – „Magazyn Miejski Trendy – MM Trendy” – 7 listopada 2013 roku ukazał się pierwszy numer bezpłatnego miesięcznika w Koszalinie. Magazyn przeznaczony jest przede wszystkim dla kobiet. Za zawartość pisma odpowiada Jolanta Stempowska, dziennikarka portalu MM Koszalin, którą wspierają dziennikarze bezpłatnego tygodnika „Teraz Koszalin” i „Głosu Koszalińskiego – Dziennika Pomorza Środkowego”.

NAGRODY I WYRÓŻNIENIA W 2013 ROKU

W kwietniu 2013 roku po raz XXII zostały wręczone nagrody Dziennikarz Roku 2012. Wyróżnienie to jest przyznawane przez Stowarzyszenie Dziennikarzy RP Pomorze Zachodnie oraz Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich Oddział w Szczecinie. Nagrodę otrzymał Mariusz Parkitny, od 1990 roku dziennikarz „Głosu Szczecińskiego – Dziennika Pomorza Zachodniego” (GS-DPZ), zajmujący się tematyką kryminalną. W laudacji Piotr Jasina, prezes szczecińskiego oddziału SDP, również dziennikarz Mediów Regionalnych, powiedział: „za dziennikarską dociekliwość i bezkompromisowość w ujawnianiu korupcji i nadużyć, za piętnowanie w życiu publicznym nepotyzmu i obłudy, za konsekwentne przypominanie osobom ze świecznika władzy, że ich obowiązkiem jest godne wypełnianie misji społecznej, za pokazywanie czytelnikom GS, że można wykonywać ten zawód rzetelnie i zachować wierność zasadom”⁶².

Warto nadmienić, iż od 1998 roku przyznawana jest – za materiały dziennikarskie, fotograficzne, graficzne i multimedialne opublikowane na łamach dzienników i portalach oraz serwisach internetowych grupy Media Regionalne oraz za realizowane akcje społeczne przez poszczególne redakcje – Nagro-

⁶² Materiały własne autorki.

da im. Jana Stepka⁶³. W roku 2012 II miejsce w kategorii Pomysł Redakcyjny Roku otrzymała „Pomoc dla małej Oliwii i jej mamy”; I miejsce w kategorii Jedynka Roku – okładka z 13 stycznia 2011 roku; wyróżnienie w kategorii Serwis Internetowy Roku dostał Mariusz Rodziewicz za „Gra muzyka”.

* * *

Połączenie w 2007 roku trzech dzienników w G-DP miało na celu – jak podkreślał w oficjalnych komunikatach prasowych Kromer, pierwszy redaktor naczelny – stworzenie silnego dziennika regionalnego, który będzie liderem na rynku zachodniopomorskim. Zakładano, że sprzedaż dziennika będzie się utrzymywać na poziomie powyżej 40 tys. egzemplarzy w tygodniu i ponad 100 tys. w weekend. Na promocję nowego tytułu na billboardach oraz w lokalnych rozgłośniach radiowych i oddziałach telewizyjnych przeznaczono około 400 tys. zł⁶⁴. Niestety – w obliczu kryzysu tradycyjnych mediów, w tym szczególnie prasy regionalnej i lokalnej, nie udało się tego osiągnąć. Pomimo to G-DP jest obecnie najpoczytniejszym dziennikiem na Pomorzu Zachodnim; w 2012 roku był też najczęściej cytowanym dziennikiem w regionie⁶⁵. Słusznym założeniem wydawcy było utrzymanie dotychczasowych (każda z trzech mutacji) marek w świadomości czytelników. Silną pozycję zapewniają gazecie także lokalne dodatki będące – poza nielicznymi przykładami prasy lokalnej – dla wielu mieszkańców zachodniopomorskich gmin jedynym źródłem informacji o ich miejscu zamieszkania. Ponadto dzięki rewolucji technologicznej oraz wykorzystaniu nowoczesnych platform cyfrowych dziennik dociera do większej grupy młodszych, dynamiczniejszych i zamożniejszych odbiorców niż jego najsilniejszy konkurent „Kurier Szczeciński”. Połączone newsroomy trzech mutacji G-DP oraz bezpłatnych tygodników Mediów Regionalnych umożliwiają skuteczną obsługę nie tylko tradycyjnych wydań dziennika, ale i platform cyfrowych oraz zaspokojenie potrzeb czytelników.

⁶³ Nagroda na cześć Jana Andrzeja Stepka (red. naczelny „Nowin” w latach 1990–1993) jest przyznawana w dziesięciu kategoriach: 1. Tekst Magazynowy, 2. Informacja Roku, 3. Fotografia Roku, 4. „Jedynka” Roku, 5. Pomysł Redakcyjny Roku, 6. Pomysł Graficzny/Infografika Roku, 7. Serwis Internetowy Roku, 8. Materiał Multimedialny Roku, 9. Materiał Śledczy, 10. Materiał/Serwis Sportowy Roku. Źródło: *Konkurs Dziennikarski im. Jana Stepka organizowany przez Gra Sp. z o. o. 2012*, prezentacja autorstwa Mirosława Romejki, Krajowego Dyrektora Rozwoju Redakcyjnego Grupy Media Regionalne (materiał w posiadaniu autorki).

⁶⁴ *Od 12 stycznia rusza nowy tytuł „Głos – Dziennik Pomorza”*, PAP z dn. 5.1.2007.

⁶⁵ *Najbardziej opiniotwórcze polskie media w 2012 roku*, Instytut Monitorowania Mediów, Warszawa 2013, s. 15.